

fig til Flertallet, hvad Invalideforhøielsen og Lønningstillæget angaar. Hvad det første Spørgsmaal angaar, da undrer det mig at høre, at den meget ærede Ordfører mente, at der nu ikke var nogen anden Vej at gaa end den, som her er foresøgt. For det Første, maa jeg dog sige, foreligger der jo fra Regjeringens Side et Forslag, hvori Invalideforhøielsen er medoptagen, saa den Vej, den naturlige, kunde man jo gaa; men selv om man nu ikke vilde eller ikke kunde gaa den Vej, selv om det skulde vise sig, at den Vej var ufremkommelig, saa gives der dog endnu en anden. Det var vel ogsaa det, den ærede Ordfører hentydede til, naar han mente, at der maatte dog her i Thinget var Enighed tilstede om, under visse Betingelser, under visse Forhold at afgjøre Invalidebesagen for sig, uden at sætte den i Forbindelse med Underklassernes Pensionering. Det er Et. Et Andet er, om man er enig om at stille det op paa Finantsloven. — Jeg kommer nu til Spørgsmaalet om Lønningstillæget. Jeg tør vel sige, at dette Spørgsmaal er temmelig udbelættet. For mit eget Vedkomuende vil jeg tillade mig at henvise til, hvad der blev udtalt under Finantslovens 2den Behandling af mig og andre Medlemmer, der staa paa samme Side som jeg; men jeg skal dog overfor nogle Bemærkninger, som den ærede Ordfører fremsatte, yttre følgende. Naar den ærede Ordfører synes at opfatte Stillingen saaledes, at der nu, naar man vedtog Udvalgets Flertals Forslag, dog var et rimeligt Haab om, at Sagen kunde glide saa lempeligt igjennem i det andet Thing, kan jeg knap tro, at en saa stor Illusion kan være tilstede (Verg: Er det Illusion?). Ja, det er vistnok en Illusion. Der var ifjor i det andet Thing slet ikke, eller i alt Fald saa godt som slet ikke, Tale om Realiteten; det, der gjordes gjældende, var det formelle Spørgsmaal, det Vigtige i, at man paa Finantsloven vilde give en midlertidig Lønningsslov. Det var denne Betragtning, som bevirkede, at Landsthinget udstemte af Finantsloven de herhen hørende Bestemmelser, og at der blev forelagt ved privat Initiativ og af Landsthinget vedtaget en Lov, som i Realiteten var aldeles overensstemmende med, hvad Folkethinget havde besluttet. Saaledes var Stillingen ifjor. Naar Stillingen var saa, tror jeg, at hele den Behandling af dette Spørgsmaal her kun er en ren Formalitet, ikke Andet. Det er vist og afgjort, at Finantsloven ikke vil komme ud med disse Lønningstillæg staaende paa den. Hvorvidt Embedsmændene faae noget Tillæg eller ei, kan endda være tvivlsomt, men derfor er det forekommet Mindretallet hele Liden og end mere nu, efter den Stilling Regjeringen bestemt har indtaget, at det var det Naturligste, det Retteste at udstemme dette Stridsspørgsmaal af Finantsloven, og saa se, om det var muligt eller ikke at komme til Enighed om en Lønningstillægslov. Det forekommer mig virkelig, som om det

gik igjennem den ærede Ordførers hele Betragtning af vort Forhold til det andet Thing, at vi fra vor Side nu skulde forhandle med et Udvalg af Embedsmænd. Hvis Sagen var saaledes stillet, kunde man jo tænke sig Muligheden af, at man dog for at faae Noget, vilde gaa ind paa at gaa den af Flertallet anbefalede Vej, men saaledes er Forholdet jo heldigvis ikke. Det er med en politisk Forsamling, vi skulle forhandle, en politisk Forsamling, som engang har stillet sig paa et bestemt Standpunkt i denne Sag, og som vel neppe har i Sinde at fravige det. (En Stemme: Vi gjøre det Samme). Der bliver sagt, at vi gjøre det Samme, men det er en Feiltagelse. De Herrers Standpunkt er lige godt hevet, om Lønningstillæget staa paa Finantsloven eller ikke. Det er vist; thi fordi det ikke staa paa Finantsloven, er der dermed Intet afgjort, om det kan staa der eller ikke; men staa det der først, er det andet Standpunkt opgivet. Hermed skal jeg tillade mig at anbefale det høie Thing ikke at følge Flertallet, men Mindretallet.

Conseilspræsidenten (Jonnesbed):

Jeg tror ved Sagens 2den Behandling at have udtalt mig saa bestemt og tydelig baade om selve det Forslag, der nu foreligger under Nr. 103, og om Følgerne af dets Vedtagelse, at jeg ikke her paany skal gaa ind paa hele denne Sag. Jeg skal det saa meget mindre, som jeg tør holde mig overbevist om, at det ærede Thing selv maa erkende, at det Grundlag, hvorpaa det Forslag, der blev indstemt ved 2den Behandling, hvilede, mistede sin hele Fasthed derved, at Reglerne vare givne i Finantsudvalgets Betænkning og ikke tiltraadte af Regjeringen. Det eneste rigtige og naturlige Standpunkt for mig har altsaa været at foreslaa det ærede Thing igjen at udstemme de Forhøielser, som bleve indsatte ved Finantslovens 2den Behandling, og derpaa er det, mit Forslag under Nr. 103 gaar ud. Dette Forslag opfordrer jeg det ærede Thing til at vedtage, idet jeg tør sige, at Finantsloven overhovedet umulig kan føres igjennem, naar disse Forhøielser blive staaende paa den. — Jeg udtalte ved samme Leilighed med lige saa stor Styrke, at Vanskelighederne ved at komme til Rette med Rigsdagen om disse Forhold den Gang idetmindste ikke laa i Størelsen eller i det Sele i Modulationen af Forslaget, men deri, at man vilde gjøre dette Spørgsmaal til et politisk Spørgsmaal, og det Samme kan siges og maa siges endnu om det Forslag, der af det ærede Udvalgs Flertal er stillet under Nr. 95. Det kan ikke hjælpe, mine Herrer, at ville skjule for sig selv, at Meningen med dette Forslag er at tilvinge sig et Præcedens for, at man kan give midlertidige Lønningsslove paa Finantsloven. Idet jeg i det Sele kan henholde mig til, hvad det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) nys sagde, skal jeg gjentage, at det ikke var Spørgsmaalet om